

KYLIE BRANT

Csinos kis TÁNCOS- lányok

„A befejezéstől leesik az állatok...
Fogalmam sem volt, ki lesz a gyilkos...”
– Mandy, goodreads

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

K Y L I E B R A N T

Csinos kis TÁNCOS- lányok

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Gradynek, akinek mosolya beragyogja az életemet.

WHITNEY DEVRIES

Október 30.
23:48

WHITNEY ELŐHÚZTA A PÁRNA ALÓL a vibráló telefont, és mikor elolvasta az SMS-t, elmosolyodott.

Akkor jössz?

Ahogy a szavakat nézte, izgatottság lett úrrá rajta. Hogy megy-e? Mióta felmerült az ötlet közte és Patrick közt, Whitney legalább egytucatszor meggondolta már magát. Kicsit abban is bízott, hogy végül a srác is kihátrál. Tizenkét mérföldet utazni mopeden, hogy életükben először végre találkozzanak? Pár héttel ezelőtt, mikor ez először szóba került, még izgalmas ötletnek tűnt. De Whitney-nek mostanra csökkent a lelkesedése. Ha az apjának tudomására jutna a dolog, tuti kinyírná.

Újabb üzenet érkezett. Ezúttal egy rajz, amin egy szomorú számár egy hóbuckán csücsül.

Lefagy itt a seggem.

Whitney felderült, nevetését a párnába fojtotta. Patrickben a humorát szerette legjobban. Bár az is előnyére vált, hogy sokkal dögösebb volt, mint a többi srác a középiskolából.

Másodikos volt, azaz egy évvel idősebb Whitney-nél, a haja szőke, a szeme meg olyan kék, mint Liam Hemsworthnek, és mikor mosolygott, ellenállhatatlanul cuki gödröcske jelent meg az arcán. Whitney csak kétszer látta őt, mikor meglátogatta nagyit Blackstonban. Elmentek egy élelmiszerboltba, ahol a srác a polcokat töltötte fel. Mikor elsétáltak mellette, nagyfi kiszúrta, hogy Whitney a fiút nézi, és odasúgta neki:

– Milyen helyes!

Egészen hazáig ezen nevetgéltek.

Majd néhány hónappal később a fiú egyszer csak bejelölte őt Facebookon. Whitney legjobb barátnője, Macy úgy gondolta, ez egyértelmű jel. Két héttel később aztán a fiú küldött neki egy üzenetet:

Téged láttalak Blackstonban? A nagymamáddal, tavaly nyáron a Mouldersben?

A Mouldersben lehetett a legjobb csokis jeges kávé kapni, és nagyfi csak akkor vitte el oda, ha nem volt a közelben Whitney anyukája, aki ellenezte az ilyesmit. Whitney sosem látta ott a fiút, de a gondolat, hogy Patrick Allen észrevette őt, ahogy ő észrevette a srácot a boltban, tetszett neki. Attól kezdve mindennap üzengettek

egymásnak. Patrick mesélt neki az egy évvel ezelőtti focis sérüléséről és arról, mennyire depressziós lett attól, hogy a kispadra került. Whitney elárulta neki, hogy mekkora botrányt csaptak a szülei, mikor közölte velük, hogy abbahagyja a táncot, és több időt akar fordítani a futballra, majd végül mégis megrekedt a harmadik számú kapus pozíciójában. A szigorú őseikre és a bosszantó fiútestvéreikre panaszkodtak (Patricknek kettő is volt). Bár sosem hívták fel egymást telefonon, mivel Patricknek otthon nulla személyes tere volt, Whitney mégis úgy érezte, hogy mindent meg tud beszélni vele.

A mai nap azonban más volt. Most először beszélhetett vele élőben, amihez tavaly nyáron még nem volt mersze. Whitney végül felbátorodott, és azt válaszolta:

Pár perc és ott vagyok.

Még mielőtt – ismét – meggondolhatta volna magát, kikelt az ágyból, az éjjeliszekrényre tette a mobilját, majd az ágy közepére rendezgette a párnáit, és rájuk húzta a takarót. Az apja már benézett hozzá, miután hazaért a második műszakból, ami azt jelentette, hogy mostanra bizonyára elaludt. Whitney gyorsan felkapta a ruháját, amit direkt arra az esetre készített elő, ha Patrick felbukkanna. Megarra, ha mégis lesz elég bátorsága találkozni vele. A ruhásszekrényhez ment, és átfésülte a haját.

Halk neszt hallott, és megdermedt. Lélegzet-visszafojtva várt. Mivel nem hallott semmi egyebet, halkan kifújta a levegőt. Az anyja már órákkal ezelőtt ágyba bújt, és mivel az apja is lefeküdt, csak egyvalaki lehetett ébren, Ryan. Tízévesen még mindig rémálmokkal küzdött, ami azért volt vicces, mert ő maga is gyakran kész rémálom volt.

Whitney felkapta a székre terített fukszia gyapjúkabátját, majd zsebre vágta a mobilját, és az oldalsó udvarra néző ablak felé fordult. Nem ez volt az első alkalom, hogy kiszökött otthonról, így pontosan tudta, hogyan csúsztassa el a szúnyogháló lezárt kallantyúját, hogy kilazítsa a helyéről. Elfordította a nyitókart, kitérte az ablakot, majd leeresztette a szúnyoghálót, és a falnak támasztotta. Még egyszer a hálószobája bezárt ajtaja felé pillantott, aztán átlendítette egyik lábát az ablakkereten. Majd a másik lábát is. Egy másodperc múlva már hangtalanul huppan a földre, és elindult a hátsó udvar irányába. Túl kockázatos lett volna, ha a biciklijével megy. A szülei hálószobája közel volt a garázshoz, az apjának pedig szuperhősöket megcsúfoló hallása volt.

A csípős szél száraz leveleket fújta Whitney lába köré, és ahogy lépett, az avar zörgése természetellenesen hangosnak tűnt a síri csendben. Whitney megborzongott, és gyaloglás közben begombolta a kabátját. A park, ahol Patrickkel volt találkozója, csak néhány háztömbnyire volt. Maximum egy órát tölt el vele, döntötte el, aztán hazamegy, és visszamászik a szobájába. Észre sem fogják venni, hogy kiosont.

Elképzelte, hogy az apja ott áll az ablakban, mikor visszatér, és megtorpant. Általában kijött az apjával, de akadt néhány dolog, amivel kapcsolatban túlzásba tudott esni. Ilyen volt a takarodó is.

A telefon újabb üzenetet jelzett, Whitney előkapta a készüléket a zsebéből.

Ha lebukom, életem végéig szobafogságra leszek ítélve.

Aztán egy kép is jött a sráctól, amin egy rab látható, rácsok mögött. Whitney mosolygott, ujjai a kijelzőn táncoltak, ahogy a választ pötyögte.

Na, ne mondd! Nekem rendőr az apám. Én magánzárkát kapok.

A szomszédságban lakó Baxterék kutyája háromszor ráugatott, ahogy elsietett a horganyzott láncszemes kerítés előtt. Whitney tekintete a ház ablakára tapadt, de egy lámpa sem gyulladt fel, úgy-hogy megkönnyebbült kicsit. Már csak pár háztömb volt hátra.

Ahogy átvágott az úttesten, egy autót sem látott. Nem meglepő. Saxon Fallsban semmi nem történt éjszakánként; nem mintha bármi-kor is lett volna esélye ellenőrizni ezt a tényt. Az anyja meg az apja a Neander-völgyi nevelésben hittek, ami azt jelentette, hogy legkésőbb tízre mindig haza kellett érnie. Egyszer megkérdezte tőlük, hogy a szabályaikat véletlenül nem egy barlangban találták-e, kőtáblákra vésve, de egyikük sem tartotta viccesnek.

Mikor a mobilja ismét jelzett, azt hitte, megint Patrick küldött neki valamit. De nem, ez most Macytól jött.

Találkoztok?

Igen.

Hűha, csajszil!

Az üzenet mellett egy nyelvét nyújtó emoji szerepelt, Whitney arca pedig a szeles idő ellenére felforrósodott. Igazából a gondolatai nem kalandoztak annál tovább, hogy végre élőben találkoznak Patrick-kel. Az elmúlt hetekben másról sem beszéltek, csak ezt tervezgették. A fiú apja katona volt, és a családját is úgy irányította, mint a szakaszát. Patrick elmondása alapján úgy tűnt, hogy még Whitney apjánál is szigorúbb volt, akit ő meg Macy néha csak Attilának becézett.

Amint meglátta a park bejáratát, megsziporázta a lépteit. Vajon Patrick szégyenlős lesz, vagy megcsókolja majd? Mások már megpróbálkoztak ezzel, és néhány alkalommal Whitney vissza is csókol. Ennél tovább azonban még senkivel sem ment, amiért Macy mindig kinevette és prűdnek nevezte. Michael Feldman egyszer megpróbált benyúlni a pólója alá, de Whitney szájon vágta. Persze, Michael úgy nézett ki, mint egy szemüveges orangután. Whitney nem volt benne biztos, mit tenne, ha Patrick ilyesmivel próbálkozna.

A mobilja megrezzent, úgyhogy lassított, és megnézte, mi jött.

Alig várom, hogy lássalak.

Melegség töltötte el, és gyorsan válaszolt is.

Itt vagyok.

Körbenézett, a sötét parkot kémlelte. Az eget felhők foltozták, eltakarva a csillagokat, de a hold ezüstös sávja néha átsejlett közöttük, mielőtt ismét eltűnt volna. A második világháborús emlékmű a szökőkúton túl volt. Ott beszéltek meg a találkozót, de az innen még túl messze volt ahhoz, hogy meglássa a srácot.

A Saxon Falls-i park korábban sosem tűnt ijesztőnek, bár még nem is járt itt éjszaka. Pláne nem egyedül. A város spórolt a közvilágításon, és ezen a környéken is csak néhány utcai lámpa volt található, de ezeket késő éjjel kikapcsolták. Whitney megborzongott, szorosabbra húzta magán a kabátot, és bekapcsolta mobilján a zseblámpát.

Ott van. Most már látta Patricket, legalábbis a szobor mellett parkoló mopedjét. Whitney gyomra buk fencezett az izgalomtól. Ő csak néhány háztömbnyit jött a jeges szélben, de a fiú tizenkét mérföldet

motorozott, kizárólag miatta. Erre a gondolatra a lány meggyorsította a lépteit, és az jutott eszébe, hogy amennyiben Patricknek esetleg – de tényleg: esetleg – kedve lenne felmelegíteni őt, akkor valószínűleg megengedné neki.

– Hát szia – szólalt meg Whitney lágyan, ahogy csökkent köztük a távolság. – Már dermedtre fagytal?

A szobor mögött megmozdult egy árny, de Whitney pillantása a parkot szegélyező fák közti nagyobb alak felé siklott. Ezen a területen nem állt semmi egyéb jelentősebb méretű dolog az emlékművön kívül. Legalábbis nem kellene, hogy álljon. Egy idő után Whitney rájött, mi az. Egy jármű. Egy furgon. Whitney megtántorodott, a gyomrát egyre inkább összeszorította a rémület. A szobor mögül előlépett egy tetőtől talpig fekete alak. Mindene fekete volt: az arca, a keze meg a ruhái is.

Whitney nem pazarolta az idejét sikoltásra. Megpördült és rohanni kezdett. A férfi talán ismerte a parkot, de a közeli erdőt biztosan nem. Whitney a fák felé tartott, a félelmében úgy futott, hogy a lába alig érintette a talajt. Ha sikerül elérnie az erdőt, akkor van esélye. Ott a férfi elvesztheti a nyomát. Whitney tudott egy olyan ösvényt, amit...

Hatalmas súly csapódott neki, és a földre rántotta. Whitney forgott, rúgott és vadul csapkodott. Két sötét kesztyűs kéz megragadta a vállánál fogva, és a földre szegezte. Whitney a férfi karjába harapott, az dühödten káromkodott. Majd egy tű éles szúrását érezte a karjában. Kiáltásra nyitotta a száját. A kesztyűs kéz azonban az ajkaira tapadt.

Whitney tovább vergődött, de a végtagjai egyre nehezebben mozogtak. A fekete csuklyás alak fölé hajolt. A lány ereiben rettegés áradt szét, gondolatai vadul cikáztak. Távolról látta önmagát: mintha egy rovar küzdene egy gyűjtő gombostűjén.

Kezdte elveszteni az öntudatát, a látása egyre homályosabbá vált. A testét nyomó súly eltűnt. Szabad! A gondolatától adrenalin áradt

szét benne. De mikor megpróbálta a lábát mozgásra bírni, az nem engedelmeskedett. Megkísérelte felemelni a kezét, de csak az ujjai moccantak. Érezte, hogy felemelik a földről. Az a szörnyű, feketébe öltözött alak elindult vele valahová. Egyre nehezebben járt az agya, de egy ködös gondolat összeállt a fejében.

Élete legnagyobb hibáját követte el azzal, hogy elszökött ma otthonról.

JANIE WILLARD

November 1.
11:30

– JANIE, A PULTBA, KÉRLEK! Kezd beindulni a forgalom.

Janie torka hirtelen megfeszült, a mellkasa pedig elszorult, ahogy vonakodva elfordult a sütőktől és grillezőktől. Elindult a konyhából a Dairy Whip pultjához, és közben arra koncentrált, hogy lassan, egyenletesen lélegezzon – ezzel általában kordában tudta tartani a mélyről rátörő szorongást. A táskájában ott lapult ugyan a gyógyszer, amivel egyszerűbb lett volna kezelni, de néhány hónapja úgy döntött, megpróbálja csökkenteni az adagot. Nem akarta úgy végezni, mint az anyja, aki szintetikus szerek nélkül már egy napot sem képes túlélni.

Egy rakás középiskolás tartott a pult felé nevetgélve, Janie pedig megállt a kassza előtt, készen arra, hogy felvegye a rendelést. Elég volt feléjük pillantania, hogy rájöjjön, ismeri őket, legalábbis látásból. Az ismerősei voltak csak, ugyanis Janie-nek nem voltak barátai.

Kivéve Alyvia Naughtont, aki még óvodában robbant be az életébe, és úgy tűnt, nem zavarta, hogy bár kilenc hónapig jártak egy csoportba, Janie egy szót sem váltott vele. Az „add vissza azt a rohadt autót” mondat végül összekovácsolta őket, és azóta legjobb barátok.

A pultnál a tömeg szétvált, az emberek két külön sorba álltak, Janie pedig felkapott egy tollat, mielőtt automatikusan feltette a kérdést:

– Segíthetek?

– Ööö... ja. – A lány ráérősen nézegette a magasba kihelyezett menüt, pedig elég sokan álltak mögötte a sorban. – Azt hiszem... egy fagyit kérek csokiöntettel. Közepeset. Nem, várjunk csak. Mi a neve annak, amin szórás van? Inkább egy olyat kérek.

Egyszerűbb volt, mikor Janie lehajthatta a fejét, hogy lekörmölje a rendelést, majd hátat fordíthatott, hogy összekészítse az ételt. Az viszont már nehezebbnek bizonyult, mikor közölnie kellett a végösszeget, el kellett vennie a pénzt, és ki kellett számolnia, mennyi jár vissza. Azaz az *érintkezés*. Úgy érezte, túl sok ember zsúfolódott most össze egy helyen. És túl hangosak. Annyi... szó repkedett a levegőben, megannyi kérdés, amik válaszra várnak, de szerencsére egyik sem felé irányult. Tökéletesen űzte az automata működés művészetét – vagy ahogy a terapeutája nevezte, a robot üzemmódot –, és amennyire csak lehetett, a monoton munkára koncentrált, figyelmen kívül hagyva a körülötte duruzsoló beszélgetést.

– ...láttad a tegnapi estét? Elég merész volt, szerintem nem...

– ...már két napja, hogy eltűnt...

– Nekem úgy tűnt, Cade-nek bejön.

– ...valószínűleg egy fiúval lógott meg. Azt hallottam, az apja szuperszig...

– Az a srác egy csajozógép, és az ő helyében ki nem...

– Három huszonnyolc lesz – hadarta Janie, de legalább érthetően nyögte ki. Elvette a pénzt, és kiszámolta a visszajáró összeget. A lánnal, Ellie Breitbachhal együtt járt matekra. Sosem váltottak egymással egy szót sem.

Ellie egyik kezében a fagyival, másikkban a pénzzel elfordult, és tovább beszélgetett a barátjával.

– Jó, de az a csaj annyira teszi magát. Mindenki beszélni fog róla, ha nem...

– Segíthetek? – Janie a következő vendégre koncentrált. Majd a következőre. A két sor egyre fogyott. Annyira sikerült kizárnia a csacsogást, hogy mikor azok a bizonyos szavak elhangzottak, kellett neki egy kis idő, mire felfogta a jelentésüket.

– Te mit gondolsz, Janie?

Ledermedt. Igyekezte elnyomni magában a növekvő pánikot, és közben arra koncentrált, hogy meg kell szólalnia. Ahogy felismerte a lányt, Janie gyomra összeugrott.

– Miről?

Heather Miller egy gondosan begyakorolt mozdulattal összefogta hosszú, szőke haját, majd elengedte, hogy a fürtjei ismét szétterüljenek – valószínűleg mindezt a pultban mellette álló fiú kedvéért, aki nyálcsorgatva bámulta.

– Arról a lányról, aki pár napja eltűnt Saxon Fallsból. Biztosan halottál róla. Benne volt a hírekben. Lehet, hogy őt is a Tíz Mérföldes Gyilkos kapta el, mint a nővéredet. Szerinted nem rémes?

Janie agyában egymást kergették a szavak, de képtelen volt megszólalni. Valójában nagyon is sok mindent gondolt. Például azt, hogy ez a Heather egy igazi ribanc, és ő volt az egyetlen ember, akit kifejezetten nem kedvelt. Janie mindig észrevette, mikor akarja szívatni, és sosem adta meg a lánynak azt az örömet, hogy reagáljon.

Különben pedig a Tíz Mérföldes Gyilkos nevének említésétől is legszívesebben üvöltött volna.

De, természetesen, ezt nem tehette meg.

– Szerintem tévednek – felelte unottan. Doris, a menedzser oda-sietett mellé a másik kasszától. Mindig nagyon odafigyelt rá.

– Elég a pletykákból – szólalt meg hangosan. Aztán halkabban hozzátette: – Majd én elintézem ezt. Hátramehetsz.

Janie máris elfordult, de a konyhába menet még hallotta Heather szavait.

– Mi van? Ő is biztosan tud róla. Benne volt a tévében. Sokan azt állítják, épp olyan az egész, mint Janie...

A konyhán keresztül egyenesen a hátsó kijárat felé viharzott, ahol a cuccai lógtak a fogasról. Fogta a táskáját, és ahogy kilépett az ajtón, már abban turkált valamiért, ami lenyugtathatja. Az idegei pattanásig feszültek és zsizsegve remegtek.

Remegő kézzel húzott elő egy doboz cigarettát, majd kivett belőle egy szálát. Harmadik próbálkozásra sikerült meggyújtania. Mélyen leszívta a füstöt, míg teljesen megtöltötte a tüdejét.

De forrongó vérét most a nikotin sem volt képes csillapítani. Egy lány eltűnt. És ezúttal innen, a közelből. Lehet, hogy előlről kezdődik az egész. A teljes hisztéria. Mindenki párhuzamot von majd az esetek közt. Janie családjának múltján csámcsognak kávézás és vacsorázás közben. Az ohioi West Bendben több mint száz éve, a legutóbbi lincselés óta nem történt semmi rendkívüli, mígnem hét évvel ezelőtt el nem rabolták a testvérét.

Janie tízéves volt, mikor Kelsey eltűnt. *Mintha elnyelte volna a föld.* A hírek szenzációhajhász címekkel tudósítottak az esetről. *Nyom nélkül.* A média rengeteget foglalkozott vele. Akárhányszor

bekapcsolták a tévét, valamelyik csatornán biztos, hogy épp Kelsey Willard elrablása volt a téma.

Janie az épület falának döntötte a fejét, és kifújta egy vékony füstcsíkot. Bár az évszakhoz képest hideg volt, úgy érezte, mintha egy kemence lángolna a bőre alatt. Ahogy az emlékek előtörték benne, a fokozódó félelme satuként szorította a mellkasát. A történetek után hetekig tele volt a házuk emberekkel. A helyi rendőrség, majd még többen az államtól. Lelkeszek, szomszédok, rokonok, barátok... úgy tűnt, mintha minden ember, akivel valaha találkoztak, most ki-be járkált volna náluk. Janie-nél gyerekkorában a szociális fóbia szelektív némaságként jelentkezett, és az otthonukban összeverődött hatalmas tömeg majdnem annyira megrémítette, mint a nővére eltűnése. Mikor már a szobájába sem tudott elmenekülni, akkor megtanulta, hogyan legyen láthatatlan. De ez nem azt jelentette, hogy ő maga nem látta – és hallotta –, mi zajlik körülötte.

Ismét letűdözte a füstöt, majd a kezében lévő cigit nézegette. Az anyja akkoriban azt mondta, a tragédia a legjobbat hozza ki az emberekből, de Janie ebben nem volt annyira biztos. Az emberek együttérző dolgokat mondtak, de a sanda pillantások alapján nagyon is érezte, hogy a szimpátiájuk mögött milyen izgatottság rejlik. Az, hogy láthatnak egy családot, aminek tagjai a lehető legborzasztóbb dolgon mennek keresztül, izgalommal vegyes félelemmel töltötte el őket. Olyanok voltak, mint azok a gyerekek, akik élvezik, hogy pörög bennük az adrenalin, mikor felkeresik a város kísértetjárta házát, hozzáérnek az oldalához, aztán rohannak is vissza a biztonságba, hogy elhencegjenek vele, mit tettek. *Ilyen közel voltunk!*

Bechapódott egy autó ajtaja, mire Janie gerince megfeszült. De csak Matt Thorson volt az, Janie munkatársa, aki pár évvel idősebb

volt nála. A srác átsietett a parkolón, a hátsó bejárat felé. Közvetlenül mellette ment el, de még csak rá sem nézett, ahogy belépett az épületbe.

Mikor a fickó bevágta maga mögött a szűnyoghálós ajtót, Janie ismét ellazult. Végül is nem lehet tenni ez ellen semmit, gondolta pöfékelés közben: ha az államban eltűnik egy tizenkilenc alatti lány, a média ismét fel fogja kapni az ügyet, és elkerülhetetlenül a Willard család ajtaja előtt kötnek majd ki. És a gyilkos korábbi áldozatainak családjainál is, tette hozzá gondolatban. A legrosszabb mégis az volt, mikor azonosítatlan női holttestre bukkantak. Ilyenkor mindig felhívták őket, hogy elmondják, vizsgálják a maradványokat, és szeretnék összehasonlítani az eredményeket Kelsey DNS-ével. Az anyja aztán a sokktól napokig ki sem kelt az ágyból. Kelsey elrablásának utóhatása olyan volt, mint egy körhinta, amiről soha nem tudnak leszállni.

Janie lassan lecsúszott a hideg fal mentén, és végül leült a kemény betonjárdára. Egy jobb ember biztosan aggódna az ismeretlen Saxon Falls-i lányért, gondolta. Talán ő is ezt tenné, ha nem látott volna már ilyet milliószor. Az idióta csaj végül mindig előkerül, kiderül, hogy csak meglógott, bulizott egyet a barátaival, vagy odacuccolt a pasijához. Mindig ez volt. De mindig csak azután derült fény az igazságra, hogy a riporterek felpiszkálták a múltat, komplett ideg-roncsot csinálva az anyjából, és még távolabb lökve tőlük az apját.

Már csak ezért is joga lenne gyűlölni az újságírókat. Ismét a szájához emelte a cigarettát. A sajtó nagyon gyorsan elfelejtette a Willard családot, mikor Kelsey ügye megoldhatatlannak bizonyult. Pont ugyanakkor szívódtak fel, mikor a rendőrség. Ez volt az az időszak, mikor az anyja meg az apja barátai – mármint azok, akik nem tűntek el teljesen eddigre – elkezdtek művigyorral beszélni, bármiről volt is szó, aminek nem Kelsey-hez volt köze. Egy idő után aztán már nem

is telefonáltak a rendőrségtől. Több mint egy év eltelt, és még mindig semmi hírük nem volt Kelsey-ről. Janie még csak tizenegy éves volt akkor, de felfogta, hogy ez mit jelent: bármit mondjanak is a szülei, Kelsey nem fog visszajönni. Janie élete kettétört; az Előtte és az Utána olyan volt, mint két nagyon különböző fejezet egy könyvben. Az elsőben még volt nővére. A másodikban már nem.

A betonjárdán nyomta el a csikket. Aztán meggyújtott még egyet. *A gyógyszerekre azt mondod, hogy csak mankó, de nem fogod fel, hogy a cigi is az.* Dr. Drake szavai visszhangoztak a fejében. Néha értelmes dolgokat mondott, még akkor is, ha Janie nem akarta tudomásul venni. De volt, amiről fogalma sem volt a fickónak. Mondjuk arról, hogy Kelsey eltűnése mennyire meghatározza majd Janie életét.

És hogy ez mennyire eltorzíthatja a testvérével kapcsolatos emlékeit, ha hagyja.

Egy emlékkép bukkant most fel előtte. Ő meg Kelsey, még gyerekkorukban, kitárt karokkal köröztek az udvaron, körbe-körbe, és úgy tettek, mintha pillangók lennének. *Repülj még magasabbra, Janie! Még magasabbra!* Abban az évben az anyjuk karácsonyra egyforma pillangós nyakláncot vett nekik. Janie mosolygott, ahogy ez eszébe jutott. Majd ismét elkomorult, mikor arra gondolt, Kelsey az eltűnésekor is azt a láncot viselte.

Kifújta a levegőt, a kiáramló füsttel együtt pedig az emlék is szertefoszlott – az ismeretlen lányra gondolt most, aki Saxon Fallsból tűnt el. Nem mintha félvállról akarná venni, de az ő eltűnése csak egy újabb eset volt a listán. Nehezen érzett sajnálatot egy olyan lány iránt, aki szándékosan felkavarta az állóvizet az életében. Ez a lány nem tudta azt, amit Janie igen. Azt, hogy egy tragédia az egész családot megváltoztatja. Néha teljesen tönkreteszi. A szülők elválnak. A túlélő gyerekek védekező mechanizmust alakítanak ki. Janie-nek

ezen vigyorognia kellett. Védekező mechanizmust. Egy kétszáz dolcsis frázis, ami mindössze annyit jelent, hogy az ember normális próbál lenni. Éveket pazarolt arra, hogy megtalálja, hogyan lehetne „normális”, de aztán rájött, hogy ez egyszerűen elérhetetlen, ilyen dolog ugyanis nem létezik. Legalábbis a Willardök számára nem. Már nem.

A szomszédos étterem kéménye is füstölt, csak jóval feltűnőbbben, mint Janie cigije. A nővére eltűnése nem pusztította el őket. Nem teljesen. De olyan, mintha valaki fogott volna egy radírt, és elővette volna a családját. Dörzs, dörzs, dörzs. Kelsey fokozatosan eltűnt az életükből, és egy halvány árnyékká lett. Ezzel együtt pedig valahogy az ő körvonalaik is halványabbak lettek. Itt vannak még, de mégis egy kicsit... kevesebbé váltak.

A járdát szegélyező kavicsra pöccintette a hamut. Nézte, ahogy pár pillanatig vörösen izzik. Az anyjára nagyon oda kell majd figyelnie az elkövetkezendő napokban, emlékeztette magát. Ki kell kapcsolni a telefont. Lehetőleg távol kell őt tartani a tévétől. Kint kell hagyni az újságot. Mert manapság Claire Willard nagyon könnyen ki tudott készülni. Janie tudta jól, hogy az elegáns, stílusos külső mögött milyen törekeny az anyja. Claire havonta kétszer összeült bridzsezni a barátaival, önkénteskedett a templomban, és megvoltak a nőegyletei – azaz a külvárosi háziasszonyok átlagos életét élte. Ha más tudott is arról, milyen gyakran ücsörgött Kelsey ágyán, egy pohár vodkával a kezében, nem beszéltek róla soha, még Janie apja sem.

Pláne az apja nem. Janie összepréselte az ajkát. Pár évvel ezelőtt a szülei nagyon csúnyán összevesztek az anyja alkoholizálása miatt, meg az apja munkahelyi dolgai miatt, meg azért, hogy az isten szerelmére, miért nem tudja már Claire lezárni a múltat. Valahogy aztán mégis fegyverszünetet kötöttek. Néha Janie-nek hiányoztak a viták. Azok legalább őszinték voltak.

A forgalmat bámulta, de valójában nem figyelt oda a kocsikra. Az élet néha a legrosszabb körülmények ellenére is megy tovább. Végül mindenki visszatér a szerepéhez. Janie úgy érezte, a szülei díjat érdemelnének, annyira jól színészkedtek. Elmentek a szülői értekezletekre, elmondták neki, mennyire büszkéek rá a jegyei miatt. Az osztály előtt nem szeretett beszélni, teljesen kikészült az ilyesmitől, de az agya nagyon jól működött. Ennek köszönhette, hogy elkezdtek szállingózni a felvételi értesítők a főiskolákról és egyetemekről, és hamarosan leléphetett innen. De míg le nem érettségizik, addig játszania kellett a csendes, magányos lány szerepét, akit senki sem vesz észre. Ez a karakter általában teljesen megfelelt neki is.

– Janie visszatért már?

Feltápaszkodott, mikor meghallotta bentről Doris hangját. Eldobta a cigit, leporolta a fenekét, és a táskájáért nyúlt.

– Janie? – A menedzser kidugta a fejét, és körbenézett.

Janie szólásra nyitotta a száját, de aztán meghallotta Mattet.

– Most jöttem, és nem láttam őt kinn.

– Akkor meg hol a fené... – Az ajtó becsapódott, és elnyelte a nő szavait.

Janie beletörődően felnevetett, és elindult a bejárat felé. Ez a kis jelenet tökéletesen szemléltette, hogyan telt az elmúlt hét éve.

A testvére talán szellem volt. De valójában Janie vált láthatatlanná.

CLAIRE WILLARD

November 2.
12:00

– TUDOM, HOGY MÉG HÓNAPOKAT várhatunk a tavaszra, de sosem lehet elég korán elkezdni a készülődést. Szeretném, ha a köztéri parkokban lila és vörös díszszálya lenne. A petúniák annyira...

– ...Esküszöm, a fiú az apjától örökölte a lustaságát. Van, hogy napokig nem zuhanyozik, és arról ne is álmodj, hogy megkérd akár...

– ...A Quinnben három napig tart még a leárazás. Annyira imádni valóak a cipőik, nem?

Claire Willard belekortyolt a vodka-martinijába, és elengedte a füle mellett a többiek csacsogását. A napi második ital mindig ellátotta egy kicsit, így értelmet nyert, hogy annyi energiát fordított a megjelenésére. A harmadik és negyedik pohár után pedig már azt is elfelejtette, mennyire nehéz volt reggel rábeszélnie magát, hogy kikeljen az ágyból. Annyira sóvárgott az áldott tompaságért. Nem szeretett kizökkenni belőle. És nagy szüksége volt a szivárvány színeiben

pompázó gyógyszergyűjteményére is, amit egy kis fiókos szekrényben tartott elrejtve, a hálószobájában lévő antik óra alatt.

A hétfő déli ebéd a West Bend Country Clubban elmaradhatatlan része volt az életének, leszámítva az ünnepnapok környékét, mikor a legtöbb ember örült módjára készülődött. A résztvevők alkalmanként változtak, attól függően, melyik nőnek volt épp időpontja, fontos feladata vagy az isten tudja, mi dolga. Néha Claire is szándékosan kimaradt, hogy azt a látszatot keltse, az ő élete is tele van halaszthatatlan kötelezettséggel, és alig tud egy-egy ilyen alkalmat beilleszteni a napirendjébe.

– Claire, te mit gondolsz? Mindig is olyan jó ízlésed volt.

Claire pislogott, és gyakorlottan vette fel a beszélgetés fonalát.

– Ó, hát, ismertek. Imádom az évelőket. Nagyon örülnék, ha tulipánok lennének a Central Park virágágyásában. Nyáron jól mutatnának bennük a sásliliomok, ősszel pedig a krizantém. Csak a virágok egytizede legyen egyenyári szerintem, az ágyások szélén. Igaz, drágábbak, ha rövid távon nézzük, de hosszú távon megéri, és spórolni tudunk a szervezetnek.

Nem kellett sokat gondolkodnia a javaslaton, hiszen minden egyes évben megbeszélték ugyanezt. Ilyenkor mindig elgondolkodott azon, vajon ezeket a nőket tényleg érdekli-e, hogy a város különböző pontjain milyen színű virágok legyenek, hogy mi a legújabb trend, és hogy ki épp milyen családi drámán megy keresztül. Vagy pedig hozzá hasonlóan ők is azért merülnek el ilyen nagy hévvel teljesen jelentéktelen dolgokban, hogy ne kelljen szembenézniük a lelkük mélyén tátongó ürességgel, ami néha azzal fenyegetett, hogy teljesen elnyeli őket.

Az ilyen apróságok néha megnyugtatták. Sőt, néha normálisnak érezte magát, mikor ilyesmiről fecsegték. Máskor azonban – a

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

különösen rosszkedvű napjain – legszívesebben sikított volna ezeknek a nőknek a társaságában, amiért ilyen ostobaságokra fecsérlik a drága idejüket, mikor sokkal fontosabb dolgokkal is foglalkozhatnának.

Mint mondjuk eltűnt gyerekekkel. Elrabolt lányokkal. Az ő Kelsey-jével.

Koncentrálj a jelenre! Folyton ezt hallotta a támogatócsoportban, ahová Daviddal egy ideig járt. És ő 2592 napon keresztül próbált a jelenre koncentrálni, sikertelenül. Azt mondták, idővel majd könnyebb lesz.

Hazudtak.

– Annyira okos vagy, Deirdre. – Finoman hátradőlt, míg a huszoneves pincérnő letett elé egy fehér alapon fehér mintás porcelántányért. A salátának álcázott, művészien elhelyezett zöld leveleket és bébiparadicsomokat apró kéksajtdarabkákkal szórták meg. – Te mindig megtalálsz a legjobb vásárt. Esküszöm, teszek a kocsidra egy GPS-t, és figyelni fogom, merre jársz shoppingolni.

A nők felnevettek, Claire pedig visszafogottan mosolygott. A szellemessége és könnyed társalgási stílusa miatt szívesen látták ebben a körben. Miután Kelsey-t elrabolták, Claire hamar megtanulta, hogy az emberek türelme véges, nem szeretik sokáig hallgatni más szenvedéstörténetét. Az empátiájuk addig terjedt, míg a saját komfortzónájukból nem kell kimoccanniuk, de ha valaki láthatóan gyászolt, attól elhúzódtak. Senki nem akart arra gondolni, hogy a tragédia előzetes figyelmeztetés nélkül, bármikor bárkire lecsaphat. Könnyebb volt abban hinniük, hogy a legrettenetesebb eseményeket túl lehet élni, és vissza lehet térni a normális kerékvágásba, hogy tizenkét centis tűsarakról és a városszépítés mikéntjéről csevegieenek. Ez pedig csak úgy működhetett, ha mindenki megtartotta magának a saját fájdalmát.

Claire hozzászólt ahhoz, hogy magában tartsa a titkait.